

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 21

Dạo gần đây tôi viết cùng lúc hai câu chuyện và hai đề cương kịch bản điện ảnh, đợi mảnh giấy chiêu mộ gọi tôi đi làm lính của bộ Quốc phòng. Mỗi tháng, thời điểm đến lượt Cô gái năm ấy chúng ta cùng theo đuổi cùng những ngón tay nhẩy múa trên bàn phím, cũng chính là những khoảnh khắc tôi mong chờ nhất.

Mỗi đoạn ái tình đều là cuộc đời, và tôi đang cần cù gắng sức hồi tưởng lại không ngừng nghỉ, sắp xếp lại những ký ức xa xôi ấy, gõ thành văn bản, cảm giác tựa như được sống lại thời trẻ dại đã qua ấy thêm một lần nữa.

Tuần trước dọn dẹp nhà cũ, mẹ lôi ra hai cái hộp từ trong hố đen thần bí nào đó, đưa cho tôi.

Một cái to một cái nhỏ. Bên trong hộp to đựng những bức thư Thẩm Giai Nghi và Lý Tiểu Hòa gửi cho tôi, cùng một số món quà nhỏ kiểu như sách Tịnh tư ngữ của pháp sư Chứng Nghiêm.

Từng tập thư từ tỏa ra một thứ mùi cũ kỹ nhưng lại không hề khó chịu, thật may mắn tôi từng sống trong những năm “vẫn chưa thấy bóng dáng thư điện tử đâu” ấy. Thế giới được cấu tạo từ những câu những chữ trên giấy viết thư, điểm xuyết thêm những hình minh họa chó con mèo con, không có phong chữ PMingLiu rập khuôn lạnh lẽo, không có những emoticon đầy rẫy khắp nơi, ý nghĩa của những tờ giấy viết thư thô vụng đầy ắp hơn nhiều, tất cả đều như những món đồ quý được cẩn thận bọc ra.

Nhưng tôi còn chưa kịp nhắm nháp dư vị ấy, thì đã bị thu hút bởi rất nhiều tấm ảnh sắp xếp lộn xộn trong hộp nhỏ.

Kiểu ăn mặc của bọn trong ảnh đều rất ngốc nghếch, nét mặt làm bộ làm tịch khi đứng áp sát Thẩm Giai Nghi khiến tôi không sao nhịn được cười. Tôi cực kỳ biếng nhác, xem chừng chẳng bao giờ có thể scan những tấm ảnh cũ này vào máy tính được rồi, nhưng đúng là nên kiếm chút thời gian, sắp hết những tấm ảnh cũ này lên bàn, cho bọn chúng nhìn lạ bộ dạng ngu xuẩn của ngày xưa, xem có thể đốt

cháy tuổi thanh xuân thêm một lần, hâm nóng lại tinh thần một phen nữa không.

Đang ngồi trong quán Starbuck viết những dòng này, giết thời gian chờ đợi đến giờ ăn tối với nhà xuất bản. Trời đã lạng lẽ vào đông, mỗi người trong quán cà phê đều mặc áo khoác mỏng, những cặp tình nhân ngoài cửa sổ cũng bắt đầu cùng cho tay vào một túi áo, cùng dùng chung một đôi găng tay.

Giống như hồi ấy.

Mùa thu đã qua, nhưng hơi lạnh mùa đông vẫn chưa hoàn toàn tràn đến.

Một đêm nọ, nội gián Diệp Ân Tuyên của tôi mang tới một cơ hội.

“Tuần sau trường Trung cấp nông nghiệp Gia Nghĩa bọn tớ tổ chức kỷ niệm thành lập trường, lớp bọn tớ có sạp hàng bán đồ ăn đấy, cậu với Giai Nghi đến đi, bạn cùng lớp tớ biết lái xe, đợi xong lễ hội, tớ bảo bọn họ chở chúng ta đi chơi!” Diệp Ân Tuyên nói ở đầu dây bên kia.

“Cả một đám người, thế mà gọi là hẹn hò à?” Tôi nghi hoặc.

“Này, chẳng lẽ cậu dám hẹn Thẩm Giai Nghi đi chơi một mình chắc?” Diệp Ân Tuyên lớn giọng nạt.

“Không dám. Vậy chúng ta lái xe đi đâu chơi thế?” Tôi gãi gãi đầu. Thật khó tưởng tượng ra tình cảnh tôi và Thẩm Giai Nghi hai người đi chơi với nhau, tôi sợ ngượng ngập lắm, ngượng ngập sẽ hủy hoại tôi mất.

“Đã đến Gia Nghĩa, tất nhiên là đi núi A Lý xem mặt trời mọc!” Diệp Ân Tuyên tràn trề tự tin nói: “Tớ lên kế hoạch cả rồi, hôm trước chúng ta khỏi cần ngủ, thức trắng đêm xem hai bộ phim, xong là phóng xe thẳng đến núi A Lý, bắt tàu hỏa mini lên đỉnh núi.”

Nghe cũng không tồi chút nào.

“VẬY, nếu tớ tỏ tình, sẽ có bao nhiêu phần trăm cơ hội?” Tôi không kìm được hỏi.

“Chẳng phải Thẩm Giai Nghi đã biết cậu thầm yêu cậu ấy rồi còn gì?” Diệp Ân Tuyên có vẻ hơi ngạc nhiên: “Nếu bây giờ Thẩm Giai Nghi vẫn chưa biết cậu thầm yêu cậu ấy thì mới gọi là khó tin đấy!”

“Ừm... vậy tớ phải sửa lại định nghĩa về việc tỏ tình một tẹo, nếu hôm ấy tớ hỏi Thẩm Giai Nghi có muốn làm bạn gái tớ không, phần thắng có hơn được 90% không?” Tôi ngồi dưới đất, lật giở cuốn lịch công việc trên tay.

“Hả? Những chuyện này đừng hỏi tớ, có thành công hay không chỉ mình cậu rõ nhất thôi!” Diệp Ân Tuyên bực bội đáp.

“Được rồi, để tớ xem thế nào đã. Phải rồi, cậu... cậu không làm gián điệp hai mang đấy chứ?”

“Thế là thế nào?”

“Cậu không nói với Thẩm Giai Nghi, có thể tớ sẽ thừa cơ hội này tỏ tình với cô ấy chứ?” Tôi dè dặt hỏi dò.

“Ai thèm tiểu nhân như cậu đâu chứ!” Diệp Ân Tuyên hậm hực, dập máy.

“...”

Đối với tôi, tỏ tình nếu chỉ quan tâm đến thành công hay không thì kém quá, vì “một khi thành công, sẽ không có lần tỏ tình thứ hai nữa.” Tỏ tình dĩ nhiên phải thành công, vì vậy chỉ có một cơ hội duy nhất. Vì chỉ có một cơ hội duy nhất, dĩ nhiên phải nghĩ cách làm cho thật đẹp, để cả đời khó quên.

Nghiêm túc mà nói, cách tỏ tình tôi ưa thích nhất chẳng qua là các biến thể của phương pháp “huy động lực lượng”, nói đơn giản hơn chính là lấy lòng thiên hạ. Nhưng Gia Nghĩa không phải địa bàn của tôi, không tìm được đồng bọn để gây dựng lực lượng, cũng không kiếm được nguồn tài nguyên địa lý nào có thể tận

dụng. Núi A Lý không như núi Bát Quái, tôi chẳng quen thuộc địa hình chút nào.

“Vậy cứ tùy cơ ứng biến à?” Tôi lấy làm khổ não.

Một tuần sau, sáng sớm tôi và Thẩm Giai Nghi đã hẹn nhau ở cửa ga Chương Hóa, mua đồ ăn sáng, lên tàu Tự Cường đi Gia Nghĩa.

Nghĩ kỹ lại, ngoài những lần ở lại trường học bài buổi tối, đây là lần đầu tiên tôi và Thẩm Giai Nghi ở một mình với nhau, làm tôi căng thẳng hết sức, chẳng thể nào chuyện trò thoải mái với Thẩm Giai Nghi như mọi khi được, chỉ biết cười hi hi ha ha. Còn Thẩm Giai Nghi rõ ràng cũng hơi lúng túng, toàn nói những chuyện không đầu không đuôi.

“Trông cậu có vẻ rất buồn ngủ thì phải.”

“Cậu không thế à?”

“Muốn ăn bánh bao nhân thịt của tớ, thì phải năn nỉ cầu xin cơ.”

“Còn lâu nhé, tớ đây ăn no rồi.”

Những đoạn đối thoại kiểu như vậy làm tôi không kìm được bắt đầu nghĩ ngợi xem chuyến đi chơi Gia Nghĩa hôm nay sẽ bị thảm đến chừng nào. Nếu chuyến đi này hoàn toàn bị hủy hoại, không chừng tôi sẽ tự xét lại mình, đồng thời nghiên cứu xem mình có “thích hợp” yêu Thẩm Giai Nghi, hay chỉ hợp làm một người bạn bình thường. Một vấn đề rất chi dớ dẩn, nhưng lại rất thực tế.

Chẳng nhớ hai đứa gốc bọn tôi ai ngủ thiếp đi trước, chỉ biết lúc xuống tàu hỏa ở ga Gia Nghĩa, cả hai đều thần thờ như người vừa tỉnh giấc mộng dài.

Diệp Ân Tuyên đợi sẵn ở nhà ga, trông thấy bộ dạng hai chúng tôi cũng không khỏi lắc đầu, trong lòng hẳn rất coi thường tôi đã bỏ phí cơ hội hẹn hò riêng trên tàu hỏa đây.

Đến lễ hội kỷ niệm thành lập trường Trung cấp nông nghiệp Gia Nghĩa, tôi và

Thẩm Giai Nghi vẫn chưa thể trở lại tự nhiên như bình thường, hai người chậm chậm lướt qua các sạp hàng, xem xét các món ăn vặt, nói chuyện câu được câu chăng.

Chủ đề câu chuyện cứ rề rề rà rà, cứ ngại ngại mắc mứu, khiến tôi càng lúc càng thêm căng thẳng, những vật chất có hại trong não dần dần tích tụ, rối cuộc làm rối loạn mạch suy nghĩ của tôi.

Rồi bùng nổ.

“Thẩm Giai Nghi, cậu có suy nghĩ gì về việc tớ thích cậu?” Tôi mở miệng, để câu nói ngu ngốc ấy tự động lao ra ngoài.

“...” Thẩm Giai Nghi dừng bước, hơi ngạc nhiên nhìn tôi.

“Cảm giác gì cũng được?” Tôi cười cười, bắt đầu không phân biệt được nét mặt mình trông như thế nào nữa rồi.

“Trời đất ơi, rối cuộc cậu muốn nói gì vậy?” Vẻ mặt Thẩm Giai Nghi trở nên kỳ quặc.

“Không phải tớ muốn nói gì, mà là muốn nghe cậu nói gì đó.” Tôi cố làm ra vẻ thông dong.

Thẩm Giai Nghi nở một nụ cười khó hiểu, đổi ra trầm ngâm, dường như nhất thời cũng không thể trả lời câu hỏi của tôi ngay được.

Đứng trước quầy bán kem, tôi mua hai chiếc kem ốc quế, đưa một chiếc cho Thẩm Giai Nghi. Tôi thầm tự thề với lòng, lần sau nếu hai người đi dạo phố mua kem ốc quế, nhất định chỉ mua một chiếc thôi.

“Tớ sợ Thẩm Giai Nghi cậu mà cảm mến ấy, không là tớ thực sự.” Thẩm Giai Nghi ăn kem ốc quế, nhẹ nhàng nói.

“Thế là ý gì?” Tôi phì cười. Đây là một câu thoại vớ vẩn chép từ truyện tranh ra

mà?

“Kha Cảnh Đăng, cậu thích tớ thật không?” Thẩm Giai Nghi ngồi bên cạnh luống hoa, tôi cũng ngồi xuống theo.

“Có chứ. Cực kỳ thích luôn ấy.” Tôi cố ý nói thật tự nhiên, không chút ngại ngần, kéo chậm lại một chút, khí thế trào dâng trong lồng ngực sẽ xẹp xuống tức thì. Hoàn toàn không hay, chiếc kem ốc quế trên tay tôi đã sắp tan chảy ra rồi.

“Tớ luôn có cảm giác cậu nghĩ về tớ tốt quá, tớ không tốt như cậu hình dung, mà cũng không tốt như trong tưởng tượng của cậu đâu, cậu thích tớ, làm tớ cảm thấy rất ngại.” Thẩm Giai Nghi hơi ngượng ngập.

Thật đúng là... nói gì thêm bây giờ?

“Hả?” Tôi ngoẹo đầu.

“Tớ cũng có những mặt mà cậu chưa biết chứ, ở nhà tớ rất lười thôi, có khi sáng sớm ngủ dậy hay gắt gỏng, có khi chỉ vì mấy chuyện vặt vãnh mà cãi nhau với chị gái. Tớ rất... rất bình thường đấy!” Thẩm Giai Nghi càng nói càng nghiêm túc, tôi thì càng nghe lại càng không biết nói gì.

“Nói năng lung tung, có phải tác dụng phụ của việc đọc Tịnh tư ngữ của pháp sư Chứng Nghiêm nhiều quá hay không?” Tôi chau mày.

Thẩm Giai Nghi bật cười khúc khích.

“Thật đấy, cậu nghĩ kỹ càng đi, cậu có thích tớ không?” Thẩm Giai Nghi lại ăn kem ốc quế.

“Thích mà.” Tôi lớn tiếng nói.

“Cậu trẻ con lắm, đã nghĩ kỹ đâu, nào, nghĩ thật kỹ, nghĩ kỹ rồi hãy nói.” Thẩm Giai Nghi dùng ánh mắt cốc lên đầu tôi một cái.

Tôi đành ra vẻ trầm ngâm tượng trưng một lúc, nhưng đầu tôi hoàn toàn không tốn thêm chút nơ ron thần kinh nào cho vấn đề không cần phải suy tư này nữa. Tôi nghĩ một cách bản năng: tại sao Thẩm Giai Nghi lại hỏi mình vấn đề này?

Bên cạnh luống hoa, Thẩm Giai Nghi chăm chú ăn kem ốc quế, tôi càng nghĩ lại càng thấy sợ hãi, bắt đầu hối hận tại sao trong thời điểm vốn đã rất ngượng ngập này mình lại còn đưa ra cái chủ đề khiến cho người ta càng ngượng ngập hơn gấp bội, đến nỗi bản thân không thể xuống thang được nữa.

Lúc này, Diệp Ân Tuyên thở hồng hộc chạy tới, thấy chúng tôi ngồi bên cạnh luống hoa ăn kem ốc quế, cô bực dọc chống hai tay lên bệ sườn, lắc lắc đầu.

“Được rồi được rồi, cái lễ hội bé tẹo teo này của bọn tớ thực ra chán phèo ấy mà, cậu và Thẩm Giai Nghi ra ngoài đi dạo đi, nhớ về trước giờ cơm tối là được!” Diệp Ân Tuyên nháy nháy mắt, đưa cho một chùm chìa khóa.

Cứu tinh, cậu thật là có nghĩa khí quá đi mất.

Tất nhiên, tôi nhận lấy chùm chìa khóa, mấy phút sau, tôi đã chở Thẩm Giai Nghi lao xuống con dốc bên dưới trường Trung cấp nông nghiệp Gia Nghĩa.

“Đừng phóng nhanh quá!” Thẩm Giai Nghi nói bên tai, hai tay bám vào thanh chắn phía sau xe.

“Sợ thì ôm chặt tớ ấy.” Tôi nói đùa. Một câu nói đùa chờ đợi đã lâu.

Ánh mắt là một thứ rất kỳ dị.

Khi một chàng trai và một cô gái bắt đầu làm quen, họ sẽ lựa chọn uống trà chiều, hoặc sắp xếp thời gian ăn bữa tối, còn thường hay bốn mắt trừng trừng nhìn nhau, đây là sách lược hẹn hò sai lầm của những cặp nam nữ không giỏi ăn nói. Thử nghĩ mà xem, nếu đôi mắt mình phải nhìn thẳng vào mặt đối phương, mà lại không đủ nội dung câu chuyện để chống đỡ ánh mắt của người kia, thì rất dễ rơi vào cảnh ngượng ngập khó xử, “chẳng biết nói gì = cực kỳ bi thảm”.

Vì vậy trai gái lạ có muốn hẹn hò thì lựa chọn đi xem phim là cách làm lý trí nhất, vì khi xem phim, ánh mắt dừng ở màn hình lớn tít đằng xa, không cần phải nhìn đối phương, cũng không cần nói chữ nào (trầm mặc cũng là một kiểu phong cách), mọi thứ đều rất tự nhiên, không phải chịu thêm áp lực nào bên ngoài cả.

Mà con trai đeo con gái trên xe, tập trung chú ý nhìn đường phía trước cũng có tác dụng giảm áp lực rất kỳ diệu. Trên con đường núi quanh co ngoằn ngoèo, đón lấy ngọn gió mát lạnh khiến người ta không thể nào không tỉnh táo, hai chúng tôi nói nói cười cười, sự ngượng ngập khó hiểu khi nãy thoáng chốc đã bị cơn gió lạnh lạnh đầu đông làm cho đông cứng lại ở phía sau.

Sau đó, là một khoảng lặng khiến người ta ấm áp.

Làn gió núi hiu hiu thổi bay vạt nắng lấp lánh như vẩy cá, động cơ xe bành bịch gõ nên những tiết tấu không lời.

Tôi lảng lạng lái xe, nhắm nháp cảm giác kỳ diệu rằng giờ này phút này Thẩm Giai Nghi chỉ ở bên tôi, mong rằng Thẩm Giai Nghi cũng có cảm giác muốn ghi nhớ “giờ này phút này”, thu nó vào trong ngăn kéo tên là “Kha Cảnh Đằng”.

“Này.”

“?”

“Tớ thích cậu.”

“Tớ biết mà.”

“Thật đấy!”

“Được rồi.”

“Thích lắm lắm ấy.”

“Được rồi! Cậu đừng trẻ con như vậy!”

Trong làn gió núi, tôi nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu, nét mặt thẹn thùng của Thẩm Giai Nghi làm tôi ngẩn ngơ thất thần.

Thật sự hy vọng mọi chuyện giữa chúng tôi cuối cùng sẽ có một kết quả không làm người ta tiếc nuối.

Hội trường kết thúc, bọn tôi ăn cơm gà tây chính cống ở khu trung tâm thành phố Gia Nghĩa rồi xem hai suất phim nhật hoét, cuối cùng cả đoàn cũng lên đường đi ngắm mặt trời mọc.

Chiếc xe vòng vèo trên con đường núi xóc nảy người, dọc đường lại ngập ngừng ngập dài, khó khăn lắm chúng tôi mới đến được ga xe lửa mini, leo lên đoàn tàu nhỏ có phong cách cổ xưa trong truyền thuyết.

Tảng sáng, nhiệt độ rất thấp khiến cả ngọn núi lạnh cóng, lá cây run lên bần bật. Tàu hỏa mini run cầm cập, nghiêng mạnh xuống đường ray lạnh buốt, lắc la lắc lư giống một con sâu béo mập.

Thẩm Giai Nghi hai má hồng hồng ngời đối diện với tôi, lạnh run cả người, cứ liên tục hà hơi nóng vào lòng bàn tay. Đáng yêu quá đi mất!

Diệp Ân Tuyên, vốn sở trường tạo cơ hội, nháy mắt với tôi rồi ném sang một đôi găng tay lông xù.

“Một chiếc cho Giai Nghi, một chiếc cho cậu, hai người ấy à, thường thức kém quá!” Diệp Ân Tuyên làu bàu.

Vậy là mỗi người một chiếc.

Tôi đeo găng lên tay phải, Thẩm Giai Nghi đeo lên tay trái, cả hai hiểu ý không tỏ thái độ gì, chỉ sợ một câu nói đùa sẽ xua tan cảm giác ngượng ngập khi dùng chung một đôi găng tay, đồng thời cũng làm niềm hạnh phúc thẹn thùng ẩn giấu tan biến theo mất.

Tôi ngoan ngoãn ngậm miệng, cũng không chọc cho Thẩm Giai Nghi lên tiếng.

Tàu hỏa dừng lại.

Chúng tôi theo những du khách ngồi chật toa tàu lần lượt bước xuống, đi ra quảng trường để ngắm mặt trời mọc.

Hôm ấy trời rất nhiều mây, nhiều đến nỗi đủ che giấu một trăm cái đĩa bay của người ngoài hành tinh. Bầu không đen kịt chuyển sang màu xanh mực nhạt nhèm.

Cảm giác mệt mỏi sau một đêm không ngủ bị cơn gió lạnh buốt quét sạch sành sanh, thay vào đó là niềm hưng phấn chờ mong được nhìn thấy mặt trời dâng lên từ giữa biển mây mù mịt.

Thẩm Giai Nghi cười hì hì nhìn tôi, đánh cược với tôi, lát nữa có đủ may mắn để nhìn thấy mặt trời mọc hay không, tôi chẳng tỏ thái độ, vẫn đắm chìm trong niềm hạnh phúc nhỏ bé hai người dùng chung một đôi găng tay.

Mười mấy chiếc máy ảnh và giá đỡ ba chân đứng giữa quảng trường, không hện mà cùng hướng về phía biển mây, xung quanh là những tiếng rúc ra rúc rich của các cặp tình nhân.

“Nè, từ từ mà đợi, xem chừng còn phải một lúc nữa cơ.” Tôi chìa cốc sữa đậu nành nóng vừa mua ở sạp hàng rong.

“Cám ơn.” Thẩm Giai Nghi nâng cốc sữa đậu, hít hà một cách trân trọng.

Tôi thầm thề với lòng mình. Nếu lát nữa vầng dương phá mây dâng lên, vào khoảnh khắc ngàn vạn tia sáng vàng kim xuyên qua biển mây ấy, tôi sẽ nắm ngay lấy tay Thẩm Giai Nghi, tiến hành giai đoạn “tỏ tình” thứ hai, hỏi Thẩm Giai Nghi có đồng ý làm bạn gái tôi không.

Thắng hay bại. Được hoặc mất tất cả. Cuộc sống thiên đường một trăm điểm hay cuộc đời địa ngục âm một trăm điểm.

Quyết định trong một hơi thở sâu, cứ vậy đi.

“Tớ bảo này, không khí trên núi loãng lắm.” Tôi nhìn Diệp Ân Tuyên đang ăn bánh bao nhân thịt.

“Ừm.” Diệp Ân tuyên ậm ừ.

“Ôxy rất ít, có thể coi như tài nguyên khan hiếm.” Tôi nhìn chăm chú vào mắt Diệp Ân Tuyên.

“Tài nguyên khan hiếm gì chứ, ý cậu là sao?” Diệp Ân tuyên chau mày.

“Tớ vừa phát hiện ra, ô xy ở đây chỉ đủ cho hai người hít thở. Vừa đủ cho hai người thôi.” Tôi hạ thấp giọng.

“...”

Diệp Ân tuyên lè lè lưỡi, cầm cái bánh bao ăn dở chạy vụt đi với vận tốc ánh sáng rồi đứng đằng xa nhìn tôi cười gian xảo. Tôi cảm giác hướng về phía cô làm một động tác nhiều ý nghĩa, giơ ngón giữa lạnh cóng lên.

Vậy là, Thẩm Giai Nghi cùng tôi đứng giữa quảng trường, chia sẻ lượng dưỡng khí ít ỏi chỉ thuộc về hai người. Màu sắc bầu trời trở nên kỳ dị, dường như đã đến thời khắc mờ mờ trước lúc ban mai. Nhưng sắc trời màu mực sẫm mỗi lúc một nhạt dần mà chẳng thấy vàng dương ló ra làm kinh động lòng người đâu cả.

“Hôm nay xem chừng không được ngắm mặt trời mọc rồi.” Du khách A than vãn.

“Sao lại thế chứ, cảnh mặt trời mọc giữa biển mây ở núi A Lý là nổi tiếng nhất mà!” Du khách B thở dài, hạ máp ảnh xuống.

Không có cảnh mặt trời mọc? Hôm nay không ngắm được mặt trời mọc?

Không thấy mặt trời mọc thì làm sao giải bày nỗi lòng đây? Cùng vàng dương

chậm chạp không chịu nhô lên, quả tim tôi cũng bị vùi sâu dưới đáy biển mây dày đặc. Thẩm Giai Nghi cũng lộ vẻ tiếc nuối, cô quay sang nhìn tôi, im lặng thở dài.

Bao nhiêu dũng khí mà tôi khó khăn lắm mới tập trung lại được, trong khoảnh khắc ấy, hoàn toàn tán loạn.

Hết rồi... hết rồi... tôi thở dài.

Mấy tiếng đồng hồ sau, tôi và Thẩm Giai Nghi kéo lê tấm thân phờ phạc lên tàu hỏa ngược về phương Bắc, rời khỏi mảnh đất Gia Nghĩa nơi tôi bị tên đại ma vương Vận Mệnh đánh bại. Thẩm Giai Nghi về Đài bắc, còn tôi lại về Đại học Giao thông ở Tân Trúc, chỗ ngồi của hai chúng tôi lại cách nhau rất nhiều toa, muốn nói chuyện cũng không được, tôi chỉ đành một mình ngồi nhìn ra cửa sổ ngáp vặt, hà hơi viết chữ lên mặt kính.

Cô đơn lẻ loi trên tàu hỏa, tôi hận lắm, thề rằng lần sau, thời cơ tỏ tình của mình sẽ không phụ thuộc vào cảnh tượng tự nhiên có thể phản bội mình bất cứ lúc nào kia nữa.

Tôi sẽ tự làm. Tôi sẽ phóng xe máy lên núi Bát Quái thân quen, lớn tiếng tỏ bày với Thẩm Giai Nghi ngồi đằng sau... tôi sẽ hét lên, hét lên hỏi Thẩm Giai Nghi có đồng ý làm bạn gái tôi không, gào hét để tên đại vương Số Mệnh cũng hồn xiêu phách lạc trước khí thế của tôi.

Tôi không thể chỉ vì một cái thở dài không rõ nghĩa, mà tự đá văng mình ra khỏi trận đấu được.

Càng nghĩ lại càng tức, tôi chỉ muốn bóp chết cả mặt trời luôn.

“Này, hôm nay tuy không được ngắm mặt trời mọc, nhưng cũng rất vui mà.”

Tôi ngẩng đầu lên, Thẩm Giai Nghi đang đứng trước mặt, dụi dụi cặp mắt buồn ngủ kèm nhèm đỏ lừ như mắt thỏ.

Thẩm Giai Nghi nhoẻn cười bẽn lẽn, nhìn tôi đang viết giấy cho cô.

“Đừng viết nữa, nói chuyện với tớ.”

“... được thôi, tớ còn có cách nào nữa đây?”

“Này!”

Từ Gia Nghĩa về Tân Trúc, trong đầu tôi không sao xua đi được hình ảnh của Thẩm Giai Nghi lúc đến tìm tôi nói chuyện trên tàu. Cô chẳng qua chỉ rời khỏi chỗ ngồi của mình, đi qua mấy toa tàu đến tìm tôi, chỉ thế thôi. Nhưng đối với một người con trai thầm yêu cô, dù chỉ một chút tâm ý trong đó thôi cũng rất đáng để nghiền ngẫm.

Dịp Tết, Hứa Bác Thuần đang học lớp 13 về Chương Hóa nghĩ lễ, chúng tôi đi ăn lẩu, tôi háo hức báo cáo tiến độ mới nhất với nó, đương nhiên cũng bao gồm cả chuyến đi Gia Nghĩa cực kỳ quan trọng kia.

“Kha Cảnh Đằng, những lời Thẩm Giai Nghi nói ở trường Trung cấp nông nghiệp Gia Nghĩa có thể không sai đâu.” Hứa Bác Thuần nhúng một miếng thịt lợn.

“Gì hả?”

“Người mà mày yêu, có lẽ không phải là Thẩm Giai Nghi.” Hứa Bác Thuần làm ra vẻ bí hiểm.

“Tiên sư, mày phát bệnh gì vậy? Tao bỏ công theo đuổi Thẩm Giai Nghi như thế nào, mày là người nhìn thấy rõ nhất mà!” Tôi khịt mũi coi thường, nhúng một lát thịt lợn thái mỏng.

“Từ trước đến nay tao đều cảm thấy người mày yêu không phải Thẩm Giai Nghi trong mắt mày, mà cũng không phải Thẩm Giai Nghi mà cô ấy tự nhận là con người thật.” Hứa Bác Thuần thối phù phù.

“Thế là thế nào? Tiên sư, chẳng lẽ mày định nói, tao thực ra chỉ yêu cái gọi là ‘cảm giác yêu Thẩm Giai Nghi’ thôi à?” Tôi trừng mắt nhìn nó.

“Chẳng lẽ không có khả năng ấy à? Từ khi mày thăm yêu Thẩm Giai Nghi, lúc nào cũng rất phấn chấn mà. Thừa nhận đi, thừa nhận cũng có sao đâu, chẳng có gì không hay cả.” Hứa Bác Thuần cười ha hả.

“Tao yêu Thẩm Giai Nghi, cũng yêu cả bản thân tao nữa, vì vậy đương nhiên tao cũng yêu tao lúc tao yêu Thẩm Giai Nghi.” Tôi vớt lát thịt lợn lên nhai nhồm nhoàm, nói tiếp: “Khi yêu đúng người, trên người tao sẽ phát ra ánh sáng mà, ai lại không yêu cái cảm giác vì người yêu mà phát sáng lấp lánh chứ lại?”

Đúng thế, yêu đúng người, toàn thân sẽ phát sáng.

Đã phát sáng tám năm liền rồi.